

De (nogal) ijsingwekkende zoektocht van Herre

De(nogal) ijzingwekkende zoektocht van Herre

Marte Jongbloed

Met illustraties van Iris Boter

δ

proloog

Bijna iedereen kent Herre, want Herre heeft in de krant gestaan. Hij heeft namelijk ooit een meisje gered dat door een nare man achternagezeten werd. Daarna heeft hij ook nog een oude vrouw gered toen haar huis in brand stond. En hij heeft een hondje van de verdrinkingsdood gered, maar dat is te veel om nu allemaal te vertellen.

Het kwam door meneer Teunissen, een nieuwe buurman van Herre, die na al deze avonturen net zo plotseling verdwenen was als hij gekomen was.

Zijn huis staat nog steeds leeg.

Wat je in elk geval over Herre moet weten (maar waarschijnlijk heb je dat al in de krant gelezen) is dat zijn vader Otis is verdwenen bij een expeditie op de Noordpool. Niemand weet waar hij gebleven is.

Herres moeder Silke is nogal bang dat ze Herre ook kwijtraakt. Daarom moet Herre van haar extra voorzichtig zijn. Hij mag niks doen wat zij eng vindt. Wat vervelend is, want Silke vindt echt alles eng en gevaarlijk. Maar dankzij meneer Teunissen mag Herre nu wel wat meer dan vroeger. Tegenwoordig heeft hij bijvoorbeeld een longboard. Hij mag ook meedoen aan de gymlessen en hij mag zelfs mee op schoolreisjes. Hij heeft ook veel meer vrienden dan vroeger.

Oscar, uit zijn klas, is nu zijn beste vriend. En Mint, het meisje dat hij heeft gered, is zijn beste vriendin. Het gaat dus goed met Herre, zou je denken...

Herre hing op zijn buik over zijn bed en probeerde, hengeland met twee armen, te voelen wat er allemaal onder lag. Hij voelde een sok die helemaal hard was geworden van het opgedroogde zweet, een leeg zakje chips (stiekem opgegeten, want zijn moeder wilde niet dat hij ongezonde dingen at), een jongleerballetje van meneer Teunissen, een kaartje van een kind uit groep vier (hij kreeg steeds post van kinderen die hem bewonderden) en een heleboel legoblokjes.

(Tot een maand geleden moest Herre van zijn moeder nog met duplo spelen omdat ze de legoblokjes veel te klein vond en dus levensgevaarlijk, want daar kun je in stikken als je per ongeluk zo'n blokje in je mond stopt, en als je niet gelooft dat kinderen dat doen, lees dan maar in de krant hoe vaak dat gebeurt!)

Er lag van alles, maar niet wat Herre zocht.

Hij ging overeind zitten en keek rond.

Waar had hij nog niet gezocht? De zakken van zijn badjas!

Hij sprong op en liep naar de deur waar de badjas aan een haakje hing. (Altijd je badjas aandoen nadat je hebt gedoucht, want een koutje heb je zo gevat, en van koutjes krijg je oorontsteking.)

Nee, natuurlijk. De zakken waren leeg. Waar kon hij nog meer zoeken? Zijn schooltas had hij al drie keer overhoopgehaald. Nog maar een keer dan.

Hij hield zijn rugzak ondersteboven.

Zijn schriften, een beschimmelde boterham en een buisje kauwvitaminen (elke pauze moest hij er een innemen van zijn moeder om goed geconcentreerd te blijven op school) vielen eruit.

Herre proppte alles weer terug in zijn tas en ging daarna aan zijn bureautje zitten. Daarop stonden drie potjes inkt. Groen, bruin en paars.

Van meneer Teunissen had hij geleerd om met groene inkt mooie verhalen te schrijven, met bruine inkt alle normale gebeurtenissen op te schrijven, en met paarse inkt alle verdrietige of vervelende dingen. Herre keek nog een keer heel goed, maar achter de potjes inkt lag ook niet wat hij zocht. Met zijn rechterhand trok hij onder het bureaublad, boven zijn knieën, een hendeltje naar achter.

Met zijn andere hand ving hij een schrift met een linnen kaft op. Dit was niet zomaar een schrift.

Dit was een supergeheim schrift. Hij had niet voor niets stiekem zo'n hendeltje onder zijn bureau geschroefd waar hij het steeds achter klemde.

Niemand wist dat zijn bureau op die manier een soort dubbele bodem had. Dat was maar goed ook, want wat hij allemaal in dat schrift schreef, mocht niemand lezen. Vooral zijn moeder niet!

Herre sloeg het open en bladerde erdoorheen.

In het begin was wat hij had geschreven nog een beetje vlekkelig, maar op de laatste bladzijden zag zijn handschrift er al heel mooi en gelijkmatig uit. Hij moest in het begin nog een beetje wennen aan zijn nieuwe vulpen.

Af en toe stopte Herre even met bladeren om iets te lezen wat hij een tijdje geleden had opgeschreven.

4 februari

Vandaag mocht ik van mijn moeder op mijn longboard naar school. Ze hilde toen ik wegreed, dat zag ik best.

En ze las tijdens het ontbijt steeds in het boek met krantenartikelen van meneer Teunissen.

Het krantenartikel over

longboarden las ze minstens acht

keer. Ik moest een helm op. En polsbeschermers.

En kniebeschermers. En elleboogbeschermers.

Toch was ik blij dat ik mijn longboard mocht gebruiken.

22 februari

Vandaag was ik boos op mijn moeder. Ze wilde dat ik met een beschermkapje voor mijn gezicht in mijn biebboek las. Volgens mijn moeder stikt het in de boeken uit de bibliotheek van de bacteriën.

Waarom heeft meneer Teunissen geen artikel uitgeknipt over dat bacteriën niet zo erg zijn?

Nu moest ik zo'n kapje voor en huishoudhandschoenen aan tijdens het lezen. Ik kreeg het stikbenauwd met dat kapje. En met die handschoenen kon ik de bladzijden bijna niet omslaan. Voor mij hoeft het zo niet. Dan lees ik liever helemaal niks!!!

1 maart

Mint was jarig vandaag. Er was een feestje op haar kostschool. Mijn moeder bracht me erheen. Haar mond viel open toen ze dat mooie gebouw met die fontein ervoor zag! Ik had een pet voor Mint gekocht.

Ze was er heel erg blij mee!

Verder was het feestje nogal saai. Mint zat de hele tijd te kletsen met Ubele. Dat is een vriendin van haar. Ubele en Mint zaten steeds naar mij te kijken en dan gingen ze heel stom giechelen. Eigenlijk was ik blij toen ik weer werd opgehaald. Zonder meneer Teunissen gedraagt Mint zich heel anders.

14 maart

Bijna elke dag verzin ik wel een vraag die ik meneer Teunissen zou willen stellen. Maar ik kan hem niet eens bellen. Waar is hij naartoe gegaan? Wie is hij eigenlijk? Als hij terugkwam, zou ik het niet eens erg vinden om met hem een paar uur in een weiland naar saaie vogels te loeren. Zo blij zou ik dan zijn. (Natuurlijk zou ik nog blijer zijn als mijn vader terug zou komen, maar daar heb ik het nu niet over.)

18 maart

Mijn moeder doet echt haar best. Ik mocht laatst naar Oscar toe om te gamen. Ze vroeg niet eens of zijn ouders wel thuis waren. Wel moest ik beloven dat we geen schietspelletjes zouden doen. Ik moest het vijf keer achter elkaar beloven terwijl ik mijn hand op mijn hart hield. Dat vond ik wel een beetje overdreven. Maar ik mocht eindelijk een keer naar Oscar, en dat is het belangrijkste.

Herre sloeg het schrift weer dicht. Er was zo ontzettend veel wat hij er nog in moest schrijven. Bijvoorbeeld dat hij laatst bijna zeker wist dat hij meneer Teunissen had zien lopen. (Nou ja, eerst dacht hij dat het meneer Teunissen zelf was.

Maar toen hij riep, reageerde de man niet.

En toen de man rechts afsloeg, en Herre heel even de zijkant van zijn gezicht zag, twijfelde hij ineens. Want meneer Teunissen heeft normaal gesproken een snor, maar deze man had er geen!) En bijvoorbeeld dat zijn moeder laatst vergeten was om het batterijtje te verwisselen in het nepkaarsje bij zijn vaders foto. Als Herre er niets over had gezegd, dan had zijn vader nu nog in het donker gezeten. Maar hij moest vooral schrijven over de man die nu in de keuken zat. Die vreselijke man met zijn halfdichte hangende ogen, zijn bleke ongezonde wangen en zijn geblokte overhemd. Hij kwam eerst weleens langs om kleine klusjes te doen, zoals de gootsteen ontstoppen, of de sloten van de buitendeuren smeren. Daarna belde hij steeds vaker onverwacht aan om een boek van zijn moeder te lenen of juist terug te brengen. Uiteindelijk nodigde Silke hem een keertje uit voor een borreltje, en hij smakte steeds heel hard als ze hem iets zelfgemaakts liet proeven. Rijstkoekjes met rauwe doperwten. En kaasstengels met stukjes rundertong. Wallis vond al die vreselijke dingen ontzettend lekker, zei hij. En daarom zat hij nu beneden aan de keukentafel. Omdat hij alles toen zo lekker vond, mocht hij vandaag niet alleen een borreltje komen drinken, maar ook blijven eten. Herre wilde daar van alles over opschrijven, maar dat ging niet. Voorlopig kwam er geen letter bij in zijn geheime schrift. Hij moest alles wat hij wilde opschrijven onthouden. Tot hij zijn vulpen weer terug had. Want de vulpen die meneer Teunissen hem had gegeven was spoorloos verdwenen...

Herre roerde in zijn bord soep (waterkerssoep met gefrituurde inktvisjes) terwijl hij door zijn wimpers heen zijn moeder bestudeerde. Ze zag er anders uit. Was ze de laatste tijd een beetje afgevallen? Of juist een beetje aangekomen? Ze had blosjes op haar wangen. Nu zag Herre pas dat ze een jurk aanhad die hij nooit eerder had gezien. Een jurk met een lage hals en korte mouwtjes. Ze had haar haren niet, zoals altijd, opgestoken, maar ze hingen los over haar schouders. Zo kende Herre haar niet.

‘Wat een verrukkelijke soep, Silke,’ zei Wallis, de man in het geblokte overhemd. Hij likte zijn lepel helemaal af, ook de bolle kant, voordat hij weer een nieuwe hap nam.

Silke bloosde van haar hals tot aan het puntje van haar hoofd. ‘Dank je wel, Wallis,’ zei ze terwijl ze een haarlok achter haar oor veegde. ‘Dat is erg aardig om te zeggen.’

‘Alles wat jij maakt is heerlijk,’ zei Wallis, en met zijn duim en wijsvinger van zijn vrije hand maakte hij een rondje. ‘Uitmundend, mag ik wel zeggen.

Topkwaliteit. En je weet dat ik een neus heb voor kwaliteit. Haha!’

Silke begon te giechelen en kleurde nog roder.

‘Dat weet ik, Wallis,’ zei ze toen ze was uitgegiecheld. ‘Door jouw werk weet je natuurlijk veel van voeding.’